

ΣΩΣ - ΔΕ - ΣΑΡΤΡΕ

·'Από τα «Feuillets» του Ζάν Μωριάς).

Τὸ φῶς μὲς' σ' τὴν αὐγὴν τὴν γλωσσίλευκην γωλιάζει.

·Π πίπασον μὲ τὸν καὶ κατὰν μέσα σ' τὴν τσέπην
αὐτοῦ εἴνε.

Πέροι τὸν δρόμον καὶ πέργαμε στὴ δούλια ουν.

Ιροπάτια, βάδιζε πλάγια σ' τοὺς γράχτες μὲ τὰς πουλούσιμπες ωῶγες.

Ἐπάνω σ' τὸ λιθόστρωτο τοῦ χωριοῦ, κτύπα τὸ ἀπὸ
ἄγρια ἀλεπούδας δαρβίδα σου.

·Ακού τὰς φωνές, ποῦ βρύζει μέσ' ἀπ' τὴν σοῦστα
του, δέ μηποδας ποῦ ἀγοράζει κοντελοδέφρατα.

Τὸ λεγέν τοῦ ξηρωτῆ τρεμολάμπει κρεμασμένο
σ' τὴν πύγην.

·Ἄς πάμε! Μιὰ σαπουνάδα, μιὰ ξηραμάτη δέληγυρα
σ' τὶς παιδεῖς καὶ τὸ ξύρισμα τελεώνει.

Τοῖχοι, πρόσοψες γυμάτες ἀπὸ σχισμάδες, αὐλού-
λες, αὐλές. Η κοραά, οἱ δοριθεῖς. Ο δρομίσκος, τὸ
ονακάμι τὸ πλεισταρινό.

Σειρές ἀπὸ ἄχλιδίες, τὰ ψηλά χροτίδια, οἱ μηλές.
·Ένα πηγάδι. Ένα γαδονογάδι.

·Ο δρόμος βρύζει μέσα σ' τὸν πάριο ποῦ τὸ ἀμπά-
λι τὸ πλειόνυνται πνκλοτερά σ' τὶς διέξεις τὸν πλαγῶν
·Ο ίδιος βασιλεῖει.

Κ' ἐκεῖ κάτω οἱ ἀμπελονογάδες τὸ βῆμα τον ταχέντει.

Μετάρη. ΠΕΤΡΟΥ ΖΑΤΟΥΝΙΑΤΗ

Δεκαπενθήμερον ἐπιστημονικὸν καὶ καθ-
ιτεμνικὸν περιοδικὸν

·Γέρεται : Γ ΑΞΙΩΤΗΣ καὶ Γ. ΛΑΜΠΕΑΣΤ

Συνόρ. ἑτησία Δρ. 10

·Κ Εἰς τὰς «Κρητικάν»
·Π Συνεργάζονται οἱ καλ-
·Τ ιγυνος » 4 Ρ ετεροι λόγι ι' ἐπι-
·Ι στήμονες, Ιδικοί γας κοι-
·Τ ένοι.

Διὰ τοῦ ξεωρεινδυ
·Κ Διὰ πάσαν αἵτησιν:
Συνόρ. ἑτησία Δρ. 10
·Η Συνόριος » 6 Κ

·Π Η «Κρητικά» εἶναι τὸ εύθυνότερον τῶν
μέχρι τούτοις ἱεροθέατων περιοδικῶν

μοῦ πέται, γιατὶ ραίνεται ποὺν θυμωμένος.

·Ογμω. Ξένοιολούμενον δὲ ρήτορες, δύται δὲ
ἐπιστήμην, δέδη κοντήρησε τὸν ἀνθεύεια, δηποτε τὸ
φᾶς κοντήρησε τὸ γένος, δύται τὸ μέλλον κοντήρησε
τὸ παρεῖλι, τότει, δέ! τότει..., ναι, τότει, ναι,
τοῦ ἐι, κοντήρηχ τότει, έννοιωσαν δύται οἱ λέξεις ἀνθρω-
πότητες γιατὶ, δέν έργαστηκαν γιατὶ νὰ παραγιομί-
σουν τὸ λείποντε, πάρα δύσκολης λέξεις προωρισμένες νὰ
γαστρίζουν τοι—, τὸ πνέον, τὸν καρδιά καὶ στὴν
ψυχὴν οἷον τὸ κόστρον.

·Φίλε μου, οὐ παρακαλῶ, κατέβε καὶ τότες
μου λέσ τὸ πόνο σου.

·Ο ρήτορες, δέδης, ἔπειρε μὲ τέτοιο σημεῖο ποῦ
δὲ Λυπτούσιον Ἀγάθης ριθότανε μὴν πέσει ἡ λάριπα.
τότες, μὴν καταπολιντεῖς νὰ κρυπτήσει περσήτερο, φώ-
ναξες κατέτηστε τὸν ρήτορα :

·Κατέβη λοιπὸν ἥπο γέτε.

·Σας παρακαλῶ, μὴ μὲ ἐποπλιώνετε.

·Κατέβη ἡ ἀλλωδε....

·Μὴν πληγόντες τὸν καρδιά μου, ποῦ χτυ-
πάσει γιατὶ τὸ ἔθνος μου.

·Γιά δέ, τι ἔχεις νὰ πεῖς, ἔλα κοντά μου· κα-
ητεις ὅπως ὅλος δέ κόσμος καὶ λέγεις. Τέ θὰ πεῖ κάτο-
γιατὶ, ζυνθεῖς ἐκεὶ ἀπόνου;

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ & ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΕΥΤΥΧΗΜΑ

ποῦ ὁ κ. Μιστριώτης εἶναι Δεληγιανικός καὶ
ποῦ τὸ «Πουργεῖον» Ιάλλη εἶναι βγαλμένο
ἀπὸ τὰ σπλάχνα τοῦ Δεληγιανικοῦ κόμιστας
τὰ ιερά. Ἀλλοιώτικα οὐ πρὸς παράστισιν
ἀρχαίων δραμάτων ἄταξία θὰ πάγαινε περί-
πατο καὶ θὰ χανότανε ἐτοι μιὰ μοναδικὴ εὐ-
καιρία στὸ ποφό καθηγητὴν νάπαγγείλη ἀπὸ
τὸ θεωρεῖον τοῦ Δημι. Θέατρου τοὺς μοναδι-
κοὺς ἔκεινους λόγους. τοὺς μνυμονύτας τὸ
τραγικὸν δαιμόνιον τοῦ Εύριπον συντροφεύ-
μένο μὲ τὸ γυνισκὸν τίλαντο τοῦ κ. Σπινέλη
καὶ τὴν ἐθνοσωτήριον δράσι τοῦ ἐκ λαγκα-
δίων πολιτευτοῦ.

Τρεῖς χιλιάδες τὸν χρόνο ἔώσε τὸ «Πουργεῖον» τῆς Παιδείας καὶ πέντε χιλιάδες
ἢ Βουλὴ μὲ τοὺς ἀρσενικοὺς καὶ θηλυκοὺς Παιπαγάλλους τῶν κκ. Μιστριώτη καὶ Σι-
γύδη. ·Ο κ. Κοιντουριώτης ἔχαρακτήρισε,
καὶ πολὺ δικτίως, ὡς πολυτέλεια τὴν ἐπι-
χρηστήν αὐτῆς, δ. κ. Πρωθυπουργὸς ἐφί-
νηκε πῶς παραδέχεται τὸν χαρακτηρισμὸν
αὐτῶν, τὸ νιναίγιον τῆς Επιφρίας κτλ. ἦταν
σχεδὸν βέβαιον, ὅταν σηκώνεται δὲ νεφιληγε-
ρέτης Κρονίων—δ. Κορδονίων, παρ' ὀλίγῳ νὰ
γριψούμε—, ὥργισμένος ἀπὸ τὴν βέσι τοῦ καὶ
ἀποτεῖ νὰ περιστοῦ τὸ κονδύλι.

Καὶ τὸ κονδύλι περνάει καὶ ἐταρίπη
σωζεται καὶ δ. κ. Μιστριώτης ἐτοιμάζει ἀπὸ
τόρο τὸν καινούργιο πανηγυρικό, ποῦ εἰς
πρώτην εὐκαιρία θάπαγγείλη.

·Αν δ. κ. Μιστριώτης δὲν ἔται τὸν Δεληγια-
νικός ..—·Ἀλλά, σταθίτε! ·Η γεννεοδωρία
αὐτὴ τοῦ κ. Δεληγιώνη, — γεννεοδωρία μὲ
ξένους παράδες πάντοτε — ἀντὶ νὰ μᾶς ἀ-
πελπίζῃ, τούναντίον μᾶς ἐνθαρρύνει καὶ μᾶς
διῆσκει πολὺ. Καὶ πρῶτα πρῶτα μᾶς ὑδάστει
ὅτι ἔκεινος ποῦ ἐργάζεται γιὰ μιὰ Ἰάλη—εἴτε
ἴστια εἴτε στραβὴ εἶν' αὐτή— πρέπει νάνικρ
σ' ένα πολιτικό κόμμα, καὶ μὲ Μιστριώτικο

— Σάς παρακαλῶ, ἀφίστε με νὰ τελειώσω.
·Αγ! δὲν ξέρετε πήσο συγκινούματι ἄμα διαβάζω
ένα λόγο.

— Κατέβα!

···) ρήτορας κατεβάνει ἀπ' τὸ βῆμα καὶ κάθε-
ται σὲ μιὰ καρέκλα.

— Τώρα πές μου τὲ θέλεις, εἰπεν δὲ Λυπσαλόν
·Αγάθης θυμωμένος.

— Σάς παρακαλῶ, μὴν στενοχωριέστε.

— ·Ο, τι θέλεις λέγε το γλήγορα, ἀμέσως.

— Μή θυμόντε μαζῆ μου σᾶς φιλῷ τὰ πόδια.
Βαριέτησα καὶ τώρα νά, ἀρχίζω νά κλαίω.

— Καὶ γιατὶ νά κλαίς, παιδί μου;

— ·;) δούλος σας θέλει νὰ δουλέψει τὸ έθνος
του μὲ τὴ φιλολογία, μὲ τὸ έθνος αὐτὸς εἶνε πολὺ^{τὸν}
καὶ τὸν κατατάσσει.

— Καὶ τι φτιών σ' κάτο:

— Δέ φταιτε καύθολον, καὶ τοὺς μάλιστα τάχυτε
δίκιο. ·Εγω ποιήματα καὶ θαυμάσια κομάτια, σε
λίδες ζέρογε: ποῦ μέσα σ' αὐτές ἡ φωνήσις, ἡ παραφορά, δὲ ένθυσιασμός, ἡ φωτιά καὶ ἡ ψλογή
καταρακούλων θραμβ. ητικά!....

— Καλά, καὶ πρέπει νά κλαίς γι' κάτο;

— Τὸ έθνος μας δὲν ξέρει τὴν ξέιξι τους τὰ

φανατισμὸ μάλιστα, γιὰ νάποχτήση τοὺς
πανίσχυρους προστάτες οἱ δύοιοι θὰ τοῦ διώ-
σουν τὰ μέση νὰ θῇ τὴν θέμα του ἐπιτιγ-
χάνουσα.

Δὲν ἔξειρυμεν ἀν ὀφελοῦ τίποτε τι' ἀν
ἔξυπηρετὴ κανένα σκοπό, εἴτε φιλοδογικό,
εἴτε ἔθνικό, ή παράστασις ἀρχαίων δραμά-
των, ὥπερ τούλαχιστον γίνεται. ·Ηξείρομεν
μόνον ἡτι ἡ ἐπαιρία αὐτὴν ἄποστηρίζεται γεν-
ναιότατα ἀπὸ τὴν Πολιτείαν, ἐνῷ τόσες ἀλ-
λες ἐπαιρίες καὶ τόσες ἀλλες ἐπιχειρήσεις
ἔθνικώτερες ἄπομ. περιφρυνοῦνται σκαιό-
τατα ἀπ' αὐτὴν, καὶ οὐξείρομεν ἡτι ἀν βρεθῆ
μεθαιρίους κανένας ἀλλος ἑπέριμιχος κάποιας
ἀλλης σοβαρωτέρας κ' ἔθνικοτέρας ιδέας,
δ ὅποιος νὰ ἔξιμη τὸν κ. ·Προΐνη» ἡπέρ αὐ-
τοῦ—μιμούμενος τὸν ποφὸν καθηγητὴν—·Ω
εύτυχησηρης καὶ πιστὸς νὲ τὴν θέμα του
μποστηρίζομένην εἰς τὴν θουλήν, εἰσηγού-
μεν εν αὐτῷ τοῦ πατριωτικοῦ ιστού αὐθόρδες τῆς
Καρκιλοῦς, ἀναλημβάνονται αὐτὴν ἐπὸ τὴν
προστασίαν της.

ΤΟ ΠΙΝΕΥΜΑ

είχε σθεσθῆ ἀπὸ χρόνος — τὸ πνεῦμα τὸ διελεγχό-
πον ἐσκορπώντε τόσην. ·Ζωὴ τριγύρω του, ποῦ εὔ-
μορφα τραχυόδια μᾶς ἔχάρισε. ποὺ μᾶς ἔκκηνε τόσες
φορές νὰ γελάσουμε καὶ νὰ συγκινθοῦμε καὶ νὰ
ἐνθουσιασθοῦμε καὶ νὰ τὸ θυμράσωμε.

Καὶ είχε μείνει τὸ σώμα — ταὶ μιὰ ἐστία ποῦ
στεκότανε ὀλόρθη μπρωτά μης μόνο γιὰ νὰ μᾶς
μούζη πῶς μιὰ φορά ἐλαμπωκούστε ἀπὸ τὴ φωτιά
κ' ἔφετε καὶ ἔθερψανε.

Καὶ ἐπὶ ταῖς συρράσταις καὶ κάτι γῆ με
τον καιρό.

·Ο παπέρενος διά Πάτρης οἱ Καρκιλοῦς! Ποῦνε
τὰ γλυκούλα καὶ πολιαρά καὶ πούνε οἱ γερμένες ἴτιες
ποῦ θά μαρούν γίτουμ γιὰ τὸ χρόνο του:

ΔΕΝ ΑΠΟΡΟΥΜΕ

καθόλου διοτὶ μιὰ πρύτανη τὸ θουλεύτη Λευκάδης
κ. Σκ